

Відпустка

Стандартна тривалість відпустки становить чотири тижні. Відпустка працівників навчальних закладів становить вісім тижнів у календарному році (§ 102, абзаци 1 і 4, Кодекс законів про працю).

Працівнику на період відпустки належить компенсація заробітної плати (відпускні) у розмірі середнього заробітку (§ 110b, абзац 1, Кодекс законів про працю).

За відпустку чи її частину, яку працівник не міг використати, йому належить відшкодування у вигляді заробітної плати у розмірі середнього заробітку (§ 110b абзац 3, Кодекс законів про працю).

Відшкодування у вигляді зарплати за невикористану відпустку працедавець повинен виплатити лише у випадку, коли працівник не зміг використати відпустку до кінця наступного календарного року:

- 1) тому, що працедавець не визначив термін виходу у відпустку або призначив невірну тривалість відпустки,
- 2) через перешкоди в роботі з боку працедавця (подробиці можна дізнатися у Кодексі законів про працю, § 124, § 127 і § 128),
- 3) при припиненні трудових відносин (§ 110b, абзац 2, Кодекс законів про працю).

Зауваження!

Працівник повинен повернути виплачене відшкодування у формі зарплати або її частини, якщо з'ясується, що він втратив або не отримав право на відшкодування (§ 110b, абзац 5, Кодекс законів про працю).

Термін виходу у відпустку:

Термін виходу у відпустку встановлює працедавець відповідно до плану відпусток, складеного за згодою профспілки так, щоби працівник міг вийти у відпустку повної тривалості до кінця календарного року. При складанні графіків враховуються інтереси виробництва та особисті інтереси працівників. Поділ щорічної відпустки на частини допускається на прохання працівника за умови, що хоча б одна її частина становитиме не менше 2 тижнів. Працедавець повинен повідомити працівника про дату початку відпустки не менш, як за два тижні до встановленого графіком терміну, в окремих випадках цей строк може бути скорочено, якщо погодиться профспілка (§ 108, абзац 1, Кодекс законів про працю).

Працівник за таких умов отримує право на:

- 1) щорічну відпустку або її відносну частину,
- 2) відпустку за відпрацьовані дні,
- 3) додаткову відпустку,
- 4) наступну відпустку (§ 100, Кодекс законів про працю).

Щорічна відпустка:

Працівник, який перебував у безперервних трудових відносинах (за безперервні трудові відносини вважається і зміна роботи у рамках одного підприємства) з одним працедавцем і виконував роботу хоча б 60 днів у календарному році, отримує право на щорічну відпустку, або на її частину, якщо трудові відносини не тривали безперервно протягом календарного року. Відпрацьованим вважається день, коли працівник відпрацював переважну частину своєї зміни, частини змін різних днів не додаються (§ 101, абзац 1, Кодекс законів про працю).

Відносна частина відпустки складає за кожний цілий календарний місяць безперервних трудових відносин одну дванадцятю частину щорічної відпустки (§ 101, абзац 2, Кодекс законів про працю).

Відпустка за відпрацьовані дні:

Згідно з § 104 Кодексу законів про працю **працівник**, який не отримав право на щорічну відпустку або її відносну частину, оскільки не виконував роботу у одного працедавця протягом хоча би 60 днів, **має право на відпустку за відпрацьовані дні тривалістю одної дванадцятої частини щорічної відпустки за кожних 22 відпрацьованих дні у даному календарному році (§ 101, абзац 1, друге речення, Кодекс законів про працю).**

Додаткова відпустка і наступна відпустка для працівників, що виконують особливо важку або небезпечну для здоров'я роботу:

Працівник, який працює на одному підприємстві протягом цілого календарного року і виконує роботу під землею з видобування копалин або з будівництва тунелів та шахт, а також працівник, який виконує особливо небезпечну для здоров'я роботу, мають право на додаткову відпустку тривалістю одного тижня (тобто семи календарних днів). Якщо працівник працює за умов, описаних у першому реченні, лише частину року, за кожні 22 відпрацьовані дні йому належить одна дванадцята частина додаткової відпустки. Додаткову відпустку за виконання роботи, небезпечної для здоров'я працівник може отримати за встановлених умов, навіть коли він має право і на додаткову відпустку за виконання роботи під землею (§ 105, абзац 1, Кодекс законів про працю).

Працівниками, які виконують особливо важку або небезпечну для здоров'я роботу і мають право на додаткову відпустку, вважаються ті, що:

- 1) тривалий час працюють у медичних закладах, де перебувають на лікуванні хворі із заразною формою туберкульозу,
- 2) працюють із інфекційними матеріалами і можуть заразитися, або працюють за несприятливого рівня радіації,
- 3) лікують душевно хворих або розумово відсталих пацієнтами або доглядають за ними хоча б половину робочого тижня,
- 4) працюють вихователями молоді в ускладнених умовах, або медичні працівники у Службі в'язниць ЧР хоча б половину робочого тижня,
- 5) виконують надзвичайно важку роботу, при якій на них впливають шкідливі фізичні або хімічні речовини, які можуть значною мірою пошкодити здоров'ю працівника,
- 6) працівники Служби в'язниць ЧР, що працюють хоча б половину робочого тижня з прямими контактами із засудженими (§ 105, абзац 2, пункти а)- е) і g), h), Кодекс законів про працю).